

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3746/2542

พนักงานอัยการ ประจำศาล แขวง ชลบุรีโจทก์ นาย พงษ์ศักดิ์ อีระวงศ์สกุลหรืออีระวงศ์ สกุลจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 96, ป.วิ.อ. มาตรา 39, ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.อ. มาตรา 352

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่ผู้เสียหายมอบเงินจำนวน 250,000 บาท ให้จำเลยผู้เป็นสมุห์บัญชีธนาคารและเป็นเพื่อนบ้านไปฝากเข้าบัญชีของผู้เสียหายที่ธนาคารตั้งแต่วันที่ 4 สิงหาคม 2536 แต่จำเลยก็ไม่นำเงินเข้าบัญชีให้ในวันนั้นหรือในวันรุ่งขึ้นแล้วผิดผ่อนเรื่อยมา ซึ่งอย่างช้าภายในเดือนสิงหาคม 2536 ผู้เสียหายก็ต้องทราบว่าจำเลยเบียดบังเอาเงินนั้นเป็นของตนหรือบุคคล ที่สามโดยทุจริต อันเป็นความผิดฐานยักยอกแล้ว ฉะนั้น การที่ ผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2536 แต่ผู้เสียหายเพิ่งร้องทุกข์เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2538 คดีโจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 96 และเมื่อคดีขาดอายุความ สิทธินาคดีอาญามาฟ้องย่อม ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(6) พนักงาน อัยการ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกทรัพย์สินหรือราคาแทนผู้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 352 กับให้คืนหรือใช้เงินจำนวน 250,000 บาท แก่ผู้เสียหายจำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคหนึ่ง จำคุก 1 ปี 6 เดือนและให้จำเลยคืนเงินจำนวน 250,000 บาท แก่ผู้เสียหายจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์โจทก์และจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ปัญหาที่จะวินิจฉัยตามฎีกา โจทก์มีว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่โจทก์ฎีกาว่า เมื่อจำเลยไม่นำเงินเข้าบัญชีและจำเลยขอผ่อนผันการนำเงินเข้าบัญชี ผู้เสียหายก็ยินยอมโดยเชื่อว่าจำเลยต้องนำเงินเข้าบัญชีให้หรืออย่างน้อยก็ขอใช้เงินที่ได้ฝากให้ไปคืนมากรณีจึงรับฟังได้ว่าผู้เสียหายยังไม่มีรู้เรื่องความผิด แต่เมื่อผู้เสียหายไปร้องเรียนผู้บังคับบัญชาจำเลยในวันที่ 31 สิงหาคม 2538 จำเลยกลับปฏิเสธว่าไม่ได้เอาไป เช่นนี้ กรณีจึงถือได้ว่าผู้เสียหายได้รู้เรื่องความผิดในวันนั้น หาใช้วันที่ 4 มิถุนายน 2538 ตามคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ไม่ เมื่อผู้เสียหายไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนในวันที่ 6 กันยายน 2538 ตามที่ปรากฏในบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย จ.6 คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความนั้น เห็นว่า ผู้เสียหายเบิกความว่า วันที่ 4 สิงหาคม 2536 เวลาเที่ยงวัน ผู้เสียหายฝากเงินจำนวน 250,000 บาทให้จำเลยนำไปเข้าบัญชีให้ จำเลยรับปากตอนเย็นจำเลยกลับมาบ้านและบอกผู้เสียหายว่ายังไม่ได้นำเงินเข้าบัญชีให้ ทั้งยังไม่คืนสมุดเงินฝากให้ โดยบอกว่าจะนำเงินเข้าบัญชีให้ในวันรุ่งขึ้นปรากฏว่าในวันรุ่งขึ้นจำเลยก็ยังไม่ยอมนำเงินจำนวนดังกล่าวเข้าบัญชีให้ ผู้เสียหาย จำเลยผิดผ่อนมาโดยตลอดว่าจะนำเงินเข้าฝากที่ธนาคารให้ แต่ก็ไม่ยอมนำเข้าบัญชีให้เรื่อยมา เมื่อเป็นเช่นนี้ หากผู้เสียหายมอบเงินให้จำเลยผู้เป็นสมุห์บัญชีธนาคารและเป็นเพื่อนบ้านไปฝากเข้าบัญชีของผู้เสียหายที่ธนาคารตั้งแต่วันที่ 4 สิงหาคม 2536 จริง ตามคำเบิกความการที่จำเลยไม่นำเงินเข้าบัญชีให้ในวันนั้นหรือในวันรุ่งขึ้นแล้วผิดผ่อนเรื่อยมานั้น อย่างช้าภายในเดือน

สิงหาคม 2536 ผู้เสียหายก็ต้องทราบว่าจำเลยเปิดบังเอาเงินนั้นเป็นของตนหรือบุคคลที่สาม โดยทุจริตอันเป็นความผิดฐานยักยอกแล้ว ฉะนั้นการที่ผู้เสียหายรู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2536 แต่ผู้เสียหายเพิ่งร้องทุกข์เมื่อวันที่ 6 กันยายน 2538 คดีโจทก์จึงขาดอายุความตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 และเมื่อคดีขาดอายุความ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(6) พนักงานอัยการโจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกทรัพย์คืนหรือราคาแทนผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 คำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ที่ว่าคดีของโจทก์ขาดอายุความชอบแล้วฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น คดีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยฎีกาของจำเลยต่อไป"พิพากษายืน

องค์คณะ

ชวเลิศ โสภณวัต · กนก พรรณรักษา · ชาญชัย ลิขิตจิตถะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3746/2542>